

De 29ste editie van Kunstmaand Ameland kwam niet zonder horten en stoten tot stand. Maar net als in de vorige 3 jaren heeft de ervaren curator Renée Korbee, dit keer optredend als redder in nood, een sterk evenement neergezet.

TEKST EN FOTO'S DIRK VAN GINKEL

Het is toch nog goed gekomen met Kunstmaand Ameland. De eerste kunstliefhebbers struinen alweer een week lang van dorp naar dorp om in kerken, molens en musea de vele exposities te bekijken.

Eerder dit jaar zag het er even naar uit dat het grootste kunstevenement van Friesland krakend tot stilstand zou komen. De in februari aangekondigde nieuwe artistiek leider Laurien Winckels, de opvolger van Renée Korbee, bleek een paar maanden later toch geen goede match. Organisator Stichting Kunstmaand Ameland besloot toen midden in de zomer Korbee te vragen of zij ervoor wilde zorgen dat de 29ste editie van het evenement toch van start zou kunnen gaan.

„Ik heb er wel een weekje over na gedacht”, zegt Korbee, „want het zou toch een andere kunstmanifestatie worden dan ikzelf gemaakt zou hebben. De selectie van de 75 deelnemende kunstenaars was voor een groot deel al gedaan en daar had ik mee te werken. Normaal gesproken maakt een curator samen met de selectiecommissie een keuze voor kunstenaars en drukt daarmee een eigen stempel op de Kunstmaand. Dat is ook het leuke eraan, dat heb ik de afgelopen 3 jaar zelf kunnen ervaren. Maar goed, ik heb tegen het bestuur gezegd: ik doe het, maar dan wil ik volgend jaar nog een keer curator zijn. Dan vier ik mijn eigen 5-jarig jubileum als curator tegelijk met het 30-jarig jubileum van de Kunstmaand. Het bestuur ging hiermee akkoord.”

Hoewel Korbee deze Kunstmaand niet van haar eigen signatuur kon voorzien, kon ze het werk van de geselecteerde kunstenaars wel naar eigen inzicht combineren. Daar is ze zeer goed in geslaagd. In het dorp Nes alleen al heeft ze twee prachtige dubbelexposities gemaakt waarbij het werk van de kunstenaars elkaar wederzijds versterkt.

In het Natuurcentrum bracht ze het werk samen van keramiste Jessica Lelieveld en beeldend kunstenaar Marja Dijkstra. Dijkstra presenteert een serie enorm grote houtskooltekeningen van landschappen en waterpartijen die door hun sobere, verstilde beelden in zwart-wit iets van de essentie van de wereld lijken over te brengen en de kijker willen aanzetten tot reflectie.

Korbee combineerde dit werk met een installatie van Lelieveld die een



Allie van Altena - *Antibody*

Renée Korbee, de curator van Kunstmaand Ameland: „Het hoeft voor mij niet allemaal halleluja, prachtig en behapbaar te zijn.”



Marian Kastelein - *Viltten objecten.*

Ogen tekort

‘Ik zal er wel voor zorgen dat er ook echt ‘schurende kunst’ te zien is, kunst die mensen emotioneert’

groot stuk van de vloer inneemt. Het gaat om eindeloos veel objecten in gedempte kleuren die allemaal een grillige spiraalvorm hebben, ongeveer als de torentjes die ontstaan als je nat zand door je handen laat sijpelen. Haar installatie die aan oerlandschappen, phantasywerelden en kleurrijke kalkformaties uit grotten doet denken, past wonderwel bij het verstilde werk van Dijkstra.

In Galerie November combineerde Korbee schilderijen van Leen Kaldenberg met metalen objecten van Sophia de Vries. Kaldenberg laat vooral kleine paneeltjes zien die alle de lucht tot onderwerp hebben. Hij lijkt zich de laatste jaren veel vrijer te voelen in zijn kleurgebruik en penseelvoering, zijn werk is van verstilld nu bijna uitbundig geworden. En dat vormt een mooi contrast met de in zichzelf gekeerde, gesloten metaalobjecten van De Vries.

Korbee is er ook goed in geslaagd

om het werk van de kunstenaars een passende locatie te geven. Uitschieters zijn de exposities van Allie van Altena in de Doopsgezinde Kerk en van Marian Kastelein in het Ameland Museum, een voormalig kerkgebouw.

Van Altena toont tekeningen van skeletten op papier dat grotendeels is aangetast: gescheurd, verkleurd of anderszins beschadigd. Ze komen prachtig tot hun recht tegen de eveneens aangedane, schilferende kerkmuur.

Pure poëzie vind je in het Ameland Museum waar Marian Kastelein haar fraaie viltten objecten toont in een prachtig vormgegeven expositie. Het verstilde, bijna sacrale werk doet het goed in de voormalige kerk: met kelkvormen die aan wijwatervaten doen denken en viltten hanglampen die een zacht en bijna hemels licht voortbrengen. Het geheel heeft een zen-achtige werking. Totdat je ontdekt dat in

veel viltten objecten ontelbaar veel kleine spijkertjes zijn verwerkt. Ook een religieus element natuurlijk, al heeft Kastelein er vooral mee willen zeggen dat haar objecten, net als het leven, ook hun stekelige kant hebben.

De 29ste Kunstmaand draagt dus niet de volledige signatuur van de curator. Maar volgend jaar heeft Korbee het helemaal zelf voor het zeggen, wat kunnen we dan verwachten?

„Je bent als curator niet helemaal vrij in je keuze van kunstenaars. Er moet verkoopbare kunst bij zijn, want Kunstmaand Ameland bedruipt zichzelf. Maar ik zal er wel voor zorgen dat er ook echt ‘schurende kunst’ te zien is, kunst die mensen emotioneert, blij maakt, boos, of ze de slappe lach bezorgt. Het hoeft voor mij niet allemaal halleluja, prachtig en behapbaar te zijn. Wacht maar af.”

Zie ook: kunstmaandameland.com



Jessica Lelieveld (keramiek) en Marja Dijkstra (tekeningen).



Leen Kaldenberg - *Lucht*



Sophia de Vries - *Kerkje met boom*